
jelenés

Novellatervezet

IOAN FLORA

Omladozó falak. Reszkető kezek. Kiszáradt torok. A szemközi falra szegzett tekintet. A sarokban szék, üvegek, heverő, újságok, kanna, sáros lábbeli, egy resó, ingek, harisnyák. Szamárfülés könyvek. Törülköző, pohár, csuprok, szétszedett kerékpár. Égdörgés: törött fémek csattogása. A mennyezet hintázni kezd, a falak megrepedeznek. Színre lép a népámító, csönd, beszédet tart. Az emberek arca fényben fürdik. A gyermekek szavalnak. A népámító már negyvennyolc órája egyfolytában beszél, az emberek négykézlábra ereszkednek, fáradtan vonszolják magukat, a kijárat felé tolakodnak. A többségnek sikerül kijutnia. A nap dolga után néz, ki tudná azt most kézzel elérni.

Az őszi esők járnak az eszemben.

A népámító elmegy. A hallgatag, magas, sovány, karikás szemű férfi nem mozdul helyéről. Letelepszik a padlóra. Egy újságpapírdarabra hajtja a fejét. És azon nyomban elalszik.

A szemközi fal teljes súlyával rám nehezedik. Mind erősebb fejfájás kínoz. Úszhatnékom támad. A föld meghasad alattam, görnyedt öregasszonyokat látok, hajukban virág. Látom volt szerelmem képét. Hamis érzelmek, valós érzetek.

Munkaasztal mellett.

Hosszan tartó ajtónyikorgás. Megérkeztek az öregek, kinti hideg levegő áramlik a szobába. Leülnek a padokra, amit magukkal hoztak. Egyikük asztalféleséget állít össze. Mi most nem gyalogolhatunk.

Vannak kerékpárjaink.

Ha szép lesz az idő, meglovagoljuk kerékpárjaink.

Ha esni fog, meglovagoljuk kerékpárjaink.

A nap felkel. Felkel a nap, és lenyugszik.

Valamennyiünket megpróbálom felidézni emlékezetemben. Őket főleg a gyakorlati dolgok érdeklik. Hosszan tartó, sziszegő hang. Lán-goló arccal beszélgetnek. A mutogatással teli beszéd elakad. A sovány még mindig alszik. Horkol. Álmát senki sem zavarja. Egyikük, egy magas, jóvágású ember, egy csomó kulccsal a kezében, ráérsően fi-

gyeli. Megvakarja a feje búbját. Böffent. A többiek reá szegzik tekintetüket. Várakozás. Egyikük a virágról beszél, ez idő alatt mások idegeskednek. Káromkodás.

Foggal és körömmel széttépni egy állatot — ez jár az eszükben.

Sziszegés, az előbbinél erőteljesebben. Ez valami jel vagy jelzés, gondolom magamban. Az öregek felemelkednek. Elkezdenek kiabálni. Valamennyien torkuk szakadtából ordítanak. A jelenet leírhatatlan. Üvöltés. Üvöltöttek. Üvöltve. Összekulcsolják kezeik. Mocorogni kezdenek. E zaj mind erőteljesebb lesz. A dolgok átlényegülnek. A hangok kifognak rajtam. Nem tudod megkülönböztetni az eget a zongorától, a pohárt a bakkancstól, a fület a válltól s a térdtől. Halakká változnak, mozognak, ficáncolnak, télben, pillangókká változnak, egyazon ütemre mozognak, a láng kerékké, a zongora náddá, a pillangók halakká lesznek. Egyazon ütemre mozognak. Sóvárgás. A csönd messzi innen. A ház egy hajó, forró nyár.

Egyazon ütemre mozognak. Egy levél a vállamra hull. Betakarja szemem. Végül leszáll a csend. Egy madár lezuhan a mennyezetről. A sovány a padon továbbra is alszik. Puha, véres, hatalmas szárnyak. Megnyílik a mennyezet, egy madár lezuhan, és a padlódeszkába fúródik. Az emberek — mintha mi sem történné. Úgyelnek, nehogy a lábára tapossanak. Visszaülnek a helyükre. Élénken gesztikulálnak. Homlokaikat ráncolják. Titkon egymásra gyanakszanak. Cseng a füllem. Egy levél lehull, s a vállamra száll. A madár felrepül. Az öregek sietve elhagyják a házat.

Sűrű köd ereszkedik alá. Az óra megáll. A falak erősen kivilágítva. Nehezen haladok előre. E levegőtől szédülök. Tüsszentek. Megállok. Fölemelek egy követ. Nézem, nézegetem. Elhajítom. A falevelek egy tökéletes halomban gyűlnek össze. Az ég narancssárga színű. Lónyérítés. Figyelem, mily szabályosan lépkedek.

Kis vasútállomás, mondhatnánk, jelentéktelen. Vonatra szállok. Az ablak mellett keresek helyet. Leülök. A vonat elindul. A valóság átlényegül.

Elhanyagolt külsejű, maszatos képű férfiak, asszonyok, gyerekek. A zöldéses kertekkel övezett fennsík felé tartanak. A férfiak kezében hatalmas, égő fáklyák. Valami nehezét cipelnek. Vörös színben úszó falak. A pókhálók a levegőben egymást keresztezik. Nem lehet felismerni a kezek alakját, a gyermekek arcán a maszat honnan ered. Ez az egész valami festmény, mondom. Valami vallási szertartás. Utánuk indulok. A lángot figyelem. Az elemek játéka jut az eszembe. Nyomukban porfelhő száll. Lépteik zengnek. Melegem van. Fázom. Egy tíz év körüli gyermek közeledik felém. Jobb kezében fáklya. Kacag. Az arcom előtt suhan el. Elhal a nevetése. Sápadt lesz, mint a fal. Sarkon fordul, elszalad. Elejti a fáklyát. Kiált. Nem értem, mit. Valamit kiált. Fel nem foghatom, mely irányból jöhet a veszély. Mire fel ez az ostromállapot?

Senkit sem öltek meg, de nem is szólalna meg senki sem. A gyerek utolérte őket. Körülveszik. Kérdéseket tesznek fel neki, válaszol, megmegrántják ingujját, kezével valamit mutat, fölfelé néz, amazok a lábukkal a porban turkálnak, beszélnek hozzá, válaszol, rám mutat, hosszan megbámulnak, vigyorognak. Négy férfi égő fáklyákkal elvonul

előttük, vizsgálódnak, tanácskoznak. Elég szűkszavúak. A vizsgálat folyamatban.

Kétségbe vagyok esve. Megállok. Szél borzolja hajamat. Behatol orrlyukamba, egész testembe. Érthető — nyugtalanokodom. A szél feldarabol. A testem remeg. Azok négyen közelednek. A fáklyák fénye. Két lépésre vannak tőlem. Megállnak. Egyikük előbbre lép. A fáklyát arca előtt himbálja. Arcomba világít. Lesütöm szemem. Alaposan szemügyre vesznek. Megszólal. A többiek hallgatnak. Eldobja a fáklyát, jelt ad. A többiek bólogatnak, helyeselnek. Eldobják a fáklyákat. Jelzi, hogy várjak. Kiadja a parancsot. A többiek eltávoznak. Távolodnak. Ő — mint egy kőoszlop. A többiek fölérnek a fennsíkra. Az asszonyok meg a gyerekek helyet szorítanak. Segítenek neki, hogy felvegye a zsákot. A zsák meglehetősen nehéz. Vállára segítik. Közel két méter magas ember. Amannak a háromnak a teste, karja megfeszül. Ujjnyi vastag zsineggel van megkötve. A különös alakú hasábnak mértani alakja van. Paralelepipedon. Az előttem levő lesi a másik három érkezését. Tanácsokat osztogat. Megállnak. Ez közelebb lép, puhatólózik. Úgy tűnik, meg van elégedve. Sarkon fordul, s jelzi, tegyék le. Megmutatja, hova. Ezek odateszik. Dörren az ég. Esik.

A bakancsom orrával megérintem a zsákot, kemény. Azok hárman elégedetten dörzsölik tenyerüket. Emez mond valamit. De nem értem, mit. Mondom neki, nem értem. Lejelzem, hogy nem értem. Kinyújtja a kezét. Megragadom. Bütykös. Vállon veregetnek. Hátat fordítanak. Elmennek, csendesesen, de távolodásuk zaja később egyre fokozódik. A folyó most valami különös erővel hat.

Már nem vagyok nyugtalan. Újra szemügyre veszem a zsákot. Bakancsommal kiszakítom az egyik csücskét. Tapogatom. Valami kemény. Ez kő lesz. Lehajolok, szagolom. Hallgatózom. Tágítok egyet a nyíláson. Az érintett felület sima, mint a víz. Lehúzom róla a zsákot. Márványtömb. Egyetlen pórus sincs rajta. Érintetlen, sima felület. Egyik sarkán ujjhegynyi mélyedés. Föléhajolok. Zöldes mélyedés. Leülök. Kőrmömmel piszkálom, kaparom. A folyó partján sétálok. Dörren az ég. A kövek porrá zúzódnak. Megfordulok. A márványtömb helyén felhőt veszek észre. Ahogy az ég felé emelkedik, mind áttetszőbbé válik. A folyó: fémkigyó. Meggyújtok egy fáklyát. Közelebb lépek. A felhő egyenesen föl, emelkedik. Csőrénél fogva a madár a földbe fúródik. Véres, nehéz, vastag, óriási szárnyak. Körbejárom. Szemhéjaim lezárulnak. Még lélegzik; zihál. Vérzik. A folyó áradni kezd. Főlegyenese-dek. Elérem a fák hegyét. A fennsík mind nagyobb, a folyó kilép medréből, a madár a víz felszínén úszik. A felhő nyílegyenesen föl, emelkedik. Ujjam vérzik. Bevéreznai a hegyek ormát. A levegő — borotvapenge. Repülök. Egyenletesen haladok előre.

Koliger Károly fordítása